

Könyörgés a válaszért

Újabban nem tudom a válaszokat.
Mentem az úton, aztán egyszer csak
lebénultak lábaim, álltam egyenes gerinccel,
egy helyben, egy ideig, évekig, évtizedekig,
büszkén, méltóságteljesen, majd mélyen lehajoltam,
hogy kezemmel segítsek megemelni lábamat,
orra buktam, összegörnyedve feküdtem, mozdulatlan,
„Ne menj oda, részeg, vagy drogos,
ez nem a mi ügyünk” – szólalt meg mellettem ingerülten egy hang.
Majd csend lett, mint amilyen a sivatag közepén lehet
szélcsendben, amikor szétégett arcodon megreped a bőr,
amikor a kibuggyanó vér azonnal rád szárad,
amikor már nem érzel fájdalmat, amikor már nem érdekel,
mi lesz veled, amikor már csak az emlékeid vannak,
a megélt boldog pillanatok, fürdőseid a tóban,
annak a városnak határán, ahol születted, ahol nevelkedted,
ahol megtervezted az utat, a saját utadat, ahol hódítottál,
öleltél, ahol magadhoz szorítottad
az izgalommal teli életet, az örökkévalót.

Újabban nem tudom a válaszokat,
lehet, hogy nincsenek is, lehet, hogy sohasem voltak,
lehet, hogy kérdések sincsenek, csak valamiféle lebegés,
öntudatlan, látszatra irányíthatatlan,
de mégis van benne valami bizarr harmónia,
mint a világűrben, bolygók, csillagok, repülés és állandóság,
úgy vagy egy helyben, hogy közben száguldasz,
úgy sűvítesz el a dolgok mellett,
a neked teremtett világ mellett, hogy ne vedd észre,
hogy az sem vegyen észre, hogy ne kelljen szembesülnöd
sem a bűneiddel, sem a mulasztásaiddal,
sem a hitként megélt hitetlenségeddel.

Újabbán nem tudom a válaszokat,
pedig valamikor örültem vágytam rájuk,
a válaszok adták az értelmét mindennek, ami szép volt,
a napnyugtát és a napkeltét, az öröm- és bánatkönnyét,
a válaszok jelentették a keresés szenvedélyét,
a megtalálás boldogságát, a kiutat.

Ó, Uram,
újabbán nem tudom a válaszaidat...

Szombathy Bálint munkája